

Segon assalt dels germans Gil

Dos Matamala dos és tres coses en una: el segon treball discogràfic dels Matamala, el nou nom d'aquest grup i el primer producte d'un nou segell discogràfic independent català: Al-leulia.

Ricky i Albert Gil estrenen la discogràfica Al-leulia Records amb *Dos Matamala dos*.

MARC COSTA

Exactament un any després... Ricky i Albert Gil tornen a la càrrega amb un segon treball discogràfic, *Dos Matamala dos*, que és també el nou nom de la banda. Dijous, dia 4 de març, a dos quarts de vuit del vespre, el presentaran a La Boîte de Barcelona. Presentació per partida doble, perquè es farà conèixer en públic un nou segell discogràfic: Al-leulia Records, amb qui han editat el disc.

Dos Matamala dos és un "pas més de convicció, de creure-s'ho —comenten uns dies abans de la presentació Albert i Ricky al voltant d'una ampolla de *sherry* Dry Sack—; hem volgut continuar treballant per aconseguir un grup que no s'assembli a cap

altre dels que canten en català". Poca broma: la veu de Ricky ha guanyat en personalitat, cosa que confereix a alguns temes ("Just fins a la mort") una força digna dels millors cantants; una lletra escrita per un dels millors lletristes que té el rock català, el cantant de Brams 2a Assemblea, Francesc Ribera *Titot* per a un clàssic com "L'express de mitjanit", amb violinista directament importat de Madrid per a l'ocasió: Quique Valiño; un arranjament de vent portat a terme pel mateix saxofonista del grup, Nacho Romero, que, acompanyat dels components de la Vella Dixieland Pep Gol i Pep Pasqual, trenca la senzillesa instrumental que caracteritzava el primer disc del grup; un

single de presentació que no és altre que un *gospel* del tema "Al-leulia, Al-leulia", escrit i musicat per Ricky "pensant en la discogràfica"...

I fins a deu amb: "Nostàlgia", una balada preciosa; "Tu, jo i el gos"; "Bandera negra", una al·legoria dels pirates de cor; "Negre, curt i arrissat", cançó amb la qual el grup posa el peu a l'accelerador i no l'en treu fins a arribar a "Després d'aquest viatge", amb "Va per a aquells" —cop de ballesta directe al cor dels crítics musicals— pel camí.

Matamala ha volgut també recuperar una cançó —com ja havia fet amb "Pensant amb tu", un tema de Brigatones, a *Matamala U*— que havia quedat aparcada pel camí; el te-

ma amb què obren el bagul de la música, quan es feien dir Brighton 64: "Barcelona Blues", una crua pintura d'aquella ciutat.

Però la riquesa musical que ha guanyat Matamala a *Dos Matamala dos* té, sobretot, dues raons bàsiques: els tretze dies —"la mesura exacta", segons Ricky— d'enregistrament —"relaxat", segons Albert— als estudis Trama de Badalona, sota la producció de Reyes R. Torío, i un equip de músics que fa un any que van plegats: Vicenç Bagué (guitarra elèctrica), Pablo Giménez (baix), Alex Tenas (bateria) i Enric Lindo (guitarra acústica, teclats i percussió).

Joan Mari